Una interioritzat en el qual l'ànima se sent estranya a ella mateixa, i evidentment ho aconsegueix en el sentit que el que fa Øs escriure uns llibres seus en els quals reorganitza aquest temps interior a travØs d'una trama. Recordem que la trama per Aristòtil Øs una qüestiód'anŁxies exteriors, no pas interiors.

Øs interioritzada, en teoria molt interioritzada, que ho es diuen aquests tres professors, que ho estudiïn com pot haver-hi per dirigir aquesta percepciótemporal meva, que jo, en ànima, la sento distesa i en canvi aquesta pretensióque tinc de narrar-la amb un altre intervindre, que seria la dramatísticaica. Però per entendre'ns, ha sigut molt resumit i una mica organitzat. O sigui, la dramatísticaica...

La trama aristotŁlica, allòque fa fer Øs exterioritzar els nexes d'unió d'esdeveniments, per tal de construir precisament operacionalment, lògicament, aquest fil que uneix aquests esdeveniments. I allòque fa Proustí Øs, amb això amb aquesta mateixa estructura, quŁ passa quan jo interioritzo el temps, quan aquests esdeveniments jo vull narrar són uns esdeveniments de l'ànima, no pas de cap fet personal.

aixòno ho ha de dir, quŁ Øs el que funciona en el drama lligament normal, no? I passa quan el temps Øs justament allòque jo vull donar en interior, quan el temps realment Øs estar allà estàsent narrat, vull dir, el temps Øs la distància mateixa de l'ànima. Aquest Øs, per dir-ho així, el dilema, la contradiccióen la qual s'enfronta l'agustí i que Øs la base de les estructuracions compassives. D'aquí que el capitul 11...

Aquesta simultaneïtat de les tres temps, que de alguna manera es deia ser, se m'entendia confondre amb aquesta simultaneïtat del temps que...

solament logra la divinitat, l'eternitat, en base. Per aixòhi ha diferŁncia entre aquesta interioritzacióels temps, sense confondre-la amb aquesta simultaneïtat respecte a l'eternitat. A veure, senyora, la companya estàmolt ben sentida que el temps de Proustí o el temps d'ell Øs precisament aquest present simultani, però d'alguna manera...

on la nostra existŁncia no existeix perquŁ tot Øs intern. El que nosaltres diríem agostir Øs que la eternitat, la manera com DØu percep el temps, Øs des de la completud, haver sentit cantat la cançó No pas estar-la sentint. AixòØs el que nosaltres sentim. Per aixòel nostre present Øs tan insatisfactori, per aixòel nostre present mœltiple

present mœltiple no Øs mai d'alguna manera coincident amb ell mateix. En canvi, el temps de la divinitat, el temps etern, sí que es considera amb ell mateix i a la hora incorpora d'alguna manera el propi finalitat. De manera que ell, malgrat estar en aquest present mœltiple de comptadora, doncs, sí, ja la completut i nosaltres no la tenim. Nosaltres estem sempre a la vora i en canvi ve d'alguna manera, malgrat que estàen aquest present.

per tant, realment tota la concertba. Haver sentit una cançó sentir una cançóque nosaltres estem cantant i que no sabem a qui no. La mateixa manera no Øs com a l'estat, al nostre temps el que Øs important Øs aquesta negativitat de no coincidŁncia. És simplement la diferŁncia. Una qüestiómØs...

Així com has explicat el tema de Proustí, recordem que per a Proustí allòque es fa bàsicament Øs interioritzar el que Øs. O sigui, com la clau, allòque li interessa que va dir-li Øs que, com ell mateix diu, en tu anem a mesura del temps, la mesura del temps per a Proustí Øs justament la interiorització la percepciótemporal que pot tenir la pròpia arma. Per aixòaquest temps interioritzat, fixem...

...a interioritzar fixeu-vos que Øs una postura absolutament subjectivista i evidentment tØ una relacióamb el cristianisme. PerquŁ en aquesta cultura de la consciŁncia humana, interioritzar Øs una cosa que ve del cristianisme. Fixeu-vos que la mesura del temps Øs justament l'experimentacióque la nostra ànima pot fer d'aquest temps. D'alguna manera aquí la memòria, que vull insistir, Øs clau en el sentit que justament d'alguna manera el patron que ens dona aquesta experiŁncia.

Peròaquesta experiŁncia pròpia del temps, aquesta consciŁncia. Llavors, el temps, per acabar de parlar-se amb Agustí, fixeu-vos que estàíntimament lligat a la subjectivitat. Estàrelatat a la nostra consciŁncia i alhora sempre subbordrat, sempre subordinat, sempre d'alguna manera abastiu del que seria el que acompanya la identitat divina. Nosaltres no som comprensible si no estàontològicament lligat.

...diríem, ontològicament blanca, precisament per aquesta incapacitat de percebre com ha percebut DØu en la seva ànima, que seria aquest desplegament de l'esperit diví. Una experiŁncia patològica, una finalitat del món, tot això Quina Øs la paraula? Proust. Ara que ja estem aquí, sumergim amb Proust, d'acord? No sØ si... La meva voluntat Øs...

...diríem, ontològicament blanca, precisament per aquesta incapacitat de percebre com ha percebut DØu en la seva ànima, que seria aquest desplegament de l'esperit diví. Una experiŁncia patològica, una finalitat del món, tot això Quina Øs la paraula? Proust. Ara que ja estem aquí, sumergim amb Proust, d'acord? No sØ si... La meva voluntat Øs... Acabar, però, diríem, tambØ amb un cert judici. Llavors, la idea Øs humanitzar aixòsobre un temps amb Proust i si ens queda alguna cosa, la farem aquí, d'acord? La meva idea Øs ja començar potser una classe abans amb d'altres. Dit això, a vosaltres, a l'examen, recordo que nomØs hi ha un 180, d'acord? Farem allòque es quedava de manera fàcil.

És a dir, diguem-ne que alguns pensem al llarg de la història primer Proust, d'acord? Molt bØ. Proust, per si no ho sapigueu, Marcel Proust va escriure, del 1908 al 1922, va escriure la grandíssima obra de La recerca del temps perdut.

Partim d'Agustí, que Øs la interioritzacióde la trama, i arribem a Proust. Proust, d'alguna manera, ja l'hi donarem un dibuix. Peròtot el mateix que Agustí

Per tant, la solucióØs la mateixa, el que passa Øs que allà, on Agustí ha volgut DØu, el valor que deien a la classe brega de totes les gràcies de DØu, allàel que fa Proust Øs voler donar-nos DØu, perquŁ Øs una nova Łpoca, giratón de segle XIX, sinóque vincula't amb l'home d'art, vincula't amb l'escriptura. És a dir, d'alguna manera aixòes podria preguntar en una filosofia moderna, aquella que passa precisament...

aquell que passa precisament pel gest artístic. És a dir, que ell, ell no es mou per l'obra, no passa a partir del consumit diví, no passa a partir del consumit celestial, per lligar com a amic, com fa de tant Agustí, sinóque passa per l'obra, per l'escriptura. PerquŁ no Øs tan foiximent llegir, sinóque Øs un gest molt net, molt modern, i precisament ens podria explicar per quŁ actualment encara Proust Øs un dels autors clau, no?, que segueix, bØ, aquí estem constituïts dels pocs autors

precisament per aquesta importància de l'estructura, per aquesta importància de la textualitat, del gest artístic que d'alguna manera coronar i donar sentit retrospectivament al que havia estat.

peròsi ho haguØs, ara Øs virtut, no? Que a qualsevol regina se fos una estructura molt bØ, Øs una mateixa que va acabar l'obra d'art, no? BØ, per aixòdiria una mica la teva tercera, no? O fer una mica de... Saps? Clar, Øs molt difícil de fer la tercera, no? Diríem, per resumir-ho molt, molt gros i molt vulgarment, que Øs la història d'un narrador

que, nomØs en un moment allàa les diverses pàgines, algœ diu Marcel, peròa part d'això no sabem per dir així res mØs, no? És un tal Marcel que ell vol ser escriptor. El que passa Øs que es troba que no tØ ni una estructura, no sap de quŁ escriure, no? Llavors, d'alguna manera, tota la història...

És tota la història que va deixant, es basa en la vida d'aquest narrador, no? Des que Øs petit, des que va ser infantŁs, va ser el seu primer esballament, aquesta vocació artística, no? I va transcorrent al llarg del temps, no? I el narrador es va situant, diguem-ne, per a diversos llocs, no? Va passant la seva adolescŁncia, la seva maduresa, es va movent per diversos escenaris, va coneixent personatges, va explicant els nous...

Va explicant els seus amors, les seves emocions, les seves gelosies... Diguem-ne que Øs una obra total, en el sentit, no? Vull dir, no exagerat de la paraula, perquŁ allòque fa Øs recórrer la vida d'algœ, per dir-ho així. Normal, heu d'entendre que normal Øs un senyor, diguem-ne, franquista del principi de la seva vida. Aquesta normalitat posar-la entre cometes, no? D'alguna manera Øs la perípŁcia d'un dandi, d'una persona insulta.

...d'una persona insubstancial, d'algœ que no arriba mai a escriure, a travØs de tots els salons aristocràtics de la burgessia parisenca de l'Łpoca, del Foc Sant Germain... Allà comencen a aparŁixer, per exemple, qüestions com la homosexualitat... PeròtambØ qüestions com, per exemple, el món, diguem-ne, mundanal, absurd, de les superficialitats, imatges, de les modes, que tambØ, per exemple, de l'antisemitisme...

D'alguna manera, no hi ha un tema en el sentit que ell va oscil•lant, va d'una manera...

Una vida sense substància, una vida que realment Øs un temps perdut. Si realment busquem la recerca del temps perdut, no Øs pas nomØs, evidentment, el temps metafísicament perdut, sinóel temps que ens ha de ser malgastat en totes aquestes dimensions que en el fons no suportaven res. Llavors, fixeu-vos que...

en un moment concret de la recerca, en els quals se'ns delineen alguna qüestióque tempra aquest conjunt. És a dir, nosaltres anem explicant, no? Com fa festes, com una festa de fragmentes, com desprØs com s'enamora del Martí, com el Martí li produeix un diet, però hi ha moments molt concrets, no? En el qual, d'alguna manera, irromp...

de manera irromp una espŁcie d'allà, que fa que el propi narrador sàpiga que allòØs alguna cosa important, no? No sap exactament quŁ Øs, no? I aquí entra el cŁlebre episodi de la Magdalena, que tots hauríeu llegit o que tots, com a mínim, coneixeu, no? La primera idea de la Magdalena Øs un dels diversos, no dirØ molts, perquŁ no hi ha molts, peròdels diversos episodis que són coneguts com els episodis de memòria i veritat, que estan situats al llarg de la recerca.

AixòØs allà, a la recerca, d'alguna manera com a fites en el camí. Fites que el narrador, quan se les troba, no sap interpretar, no sap explicar-se per quŁ han llegit durant la seva vida. I d'alguna manera es fan del camí i ajuden el narrador a recuperar una mica millor l'estructura, peròallòque construeix el narrador Øs d'alguna manera

lligat a travØs de la recuperaciód'aquests moments de memòria intel•lectual.

són moments que permeten al narrador una cosa especial, una cosa molt important, que Øs el recordar-lo.

...de la seva vida quotidiana, de la seva normalitat, de l'esperat, i permeten al narrador el passat. Un passat que es creia perdut, a la recerca del temps perdut, fixeu-vos com tØ aquella nostŁlga, no? D'alguna manera, gràcies a aquests moments de memòria involuntària, la vida passada pot ser registrada. És a dir, no estàperduda, sinóque estava en latŁncia, amagada sota objectes, sota experiŁncies...

...de sota experiŁncies que ja no nomenen, que ja han desaparegut, que ja han construït d'alguna manera aquella imatge. Per tant, aquell passat latent que d'una banda es creia perdut, Øs el gran dol, el dol del narrador, el dol dels personatges, el dol que teníem, la família, per tant, per tant, per tant, ell descobreix que d'alguna manera es pot recuperar. Aixòpot tornar, pot tornar a travØs d'aquests moments de memòria involuntària.

I descobreix aquí la missióde la seva escriptura. És a dir, ell que era algœ que li estima, que li agrada molt ser escriptura, perquŁ no sabia trobar quŁ escriure, s'adona que la temàtica, la matŁria sobre la qual ha d'escriure ha de ser aquesta potencialitat de recuperar el temps perdut a travØs justament de la cristal•litzaciód'aquests moments de memòria involuntària a travØs de l'escriptura. Per tant, la feina Øs enginy, la feina Øs absolutament enginy.

A partir d'aixòel que fa el narrador proustiar, diguem-ne, al final, i d'alguna manera aixòØs molt interessant perquŁ la gran obra

la memòria que escriu la nota que Øs justament aquesta possibilitat de recuperar l'oblit del passat. Aquesta es la paula.

possibilitat de recuperar un temps perdut a partir d'una memòria involuntària que d'alguna manera cristal•litza entre la forma, l'estat, l'estimulació, això's'ha d'adoninar, quan tota l'escriptura ja estàfeta. Per tant, ja aquesta cosa percussada, absolutament moderna, per part de nosaltres, com a professióde la recerca, tenim això

durant tota la seva escriptura, quan estàexplicant la història d'algœ que no Øs aquí. D'alguna manera, aixòØs una educaciófrustrada, perquŁ pensa que estàdient una cosa que estàdescrivint, perquŁ hi ha les coses no manar un home, no? Si haguØs escrit bØ, hauria escrit sobre això I ara escriu una cosa, i d'alguna manera aquesta educaciófrustrada Øs la veritat.

que mostraràescriptor fins al llarg de l'obra, perquŁ Øs anar al llarg de l'obra i dir, ara sØ que has d'anar a escriure, i ara tot aixòem posaria a escriure, peròen el moment que estàa l'obra, ja s'ha escrit tota l'obra, no? D'alguna manera Øs aquesta cosa cínica que fa que el llibre que ell llegeixi Øs el llibre que justament ell comença a escriure quan encara llegeix en Marcel. Llavors aixòØs una feina mirada

És a dir, tenim un inici que Øs complet, i tenim un final que tambØ estàtrobat, i quan acabem el que ens hem trobat ens adonem que ja estàfet Øs a retornar complet.

Llavors d'alguna manera estem fent la mateixa experiŁncia que fa el narrador amb la seva

pròpia vida en el moment en què llegeix en Martí.

Llavors ens trobem davant d'un llarg exercici de memòria, és a dir, de què la recerca es pot entendre com aquest llarg remolament de les vides.

Ja tenim, i aquí és on coincideix i comencen a trenar-se les nostres comparacions amb Agustí, que tenim el mateix...

Els elements materials no existeixen, si m'ha costat d'explicar-vos la idea de la recerca, perquè realment la recerca no va d'arbres, sinóque té identitat. És a dir, no hi ha una ordenacióexterior dels episodis tal com Aristòtil ho diria. No hi ha una traduccónecessària d'un episodi a un de després. La connexiódels elements és tan miquada, és una llengua ser que només pot ser interna.

És a dir, l'ònic nexte que ho neix tot el que s'ha de fer a la recerca és el jo narrador. És el que ens va explicant i a través de la consciència ens va fins saltar un lloc a l'altre. Una de les experiències que tenim si llegim la recerca és precisament que es comencen paraules parlant d'una cosa i les paraules de narracióprus, no? Ens anem endavant a la pàgina, tenim tres que fan des de la primera, parlant de tota una altra cosa. I diem, com hem arribat aquí? Peròrealment no sabem on era.

I diem realment no sabem on hem arribat. I hem arribat simplement perquè algun fil conductor ha anat passant d'una banda a l'altra és una vocacióciutadana. Tot aixòper dir-vos que el mateix que Agustí a la seva vida interioritza l'escenari de la trama. I en el moment en què s'interioritza la trama, i no només s'interioritza la trama, sinóque es fa una pregunta ontològica sobre el temps, allòque se'ls devia, no?

però ho remet, no? O sigui, ho porta a les màximes conseqüències. D'alguna manera, tota la recerca fins i tot els esdeveniments de memòria voluntària són rituals.

I en el moment en què s'interioritza la trama, i no només s'interioritza la trama, sinó que es fa una pregunta ontològica sobre el temps, allòque se'ls devia, no? però ho remet, no? O sigui, ho porta a les màximes conseqüències. D'alguna manera, tota la recerca fins i tot els esdeveniments de memòria voluntària són rituals. Aquest moment ha passat, complirem el que ha passat. I el mateix moment en què el Prus explica, no?, amb el de Déu que diré, jo he tingut la sort de que la meva vida passés això Peròpodria ser que no passés i no té en cap moment cap d'aquestes visualitzacions voluntàries, no? Vull dir que realment la trama s'ha de construir. Fixeu-vos que avançar. Ara estem definint la trama justament com allòque exclou avançar. I en canvi, Prus, el que diu, no és que...

Fixeu-vos que la consciència proustiana, la consciència d'un amador proustiar, no és una consciència lògica, no és una consciència deductiva, no vol dir que sigui racional, però això és una altra cosa, no? És una consciència que no es desenvolupa de forma progressiva.

No és una consciència progressiva, sinóque va fent volant, no?, entre les diverses idees. Comença a parlar d'aquesta duquesa i després comença a parlar de les fets reis i les fets reis ens porten a l'altra, no? Simplement ell va fent assats que li demanen al seu autor, no? D'aquesta manera van esclamant una cosa que potser és més essencial que la trama i dic potser perquè evidentment no cal posar-hi més valors, no? Peròaquest escalamant, la recerca.

Peròd'alguna manera fixeu-vos que aquesta sensacióde temps Øs precisament perquŁ el temps estàinterioritzat i perquŁ aquesta interioritzacióimpedeix la exterioritzacióde la trama.

La interioritzacióde la trama, una trama clàssica justificada, no Øs mØs que la trama. I es pot fer perquŁ aquesta coincidŁncia que hi havia entre aquests dos tŁcnics, aquests autors, aquests dos moments tan allunyats i tan diferents, peròen les seves obres ho volem estudiar. Doncs precisament perquŁ la recerca fa el mateix gest estructural que Agustí i el fa perquŁ el punt de partida de la recerca no Øs pas.

la història de la meva vida, peròØs precisament aquesta la mateixa pregunta que Agustí es presenta en el llibre. Qui Øs en quŁ? Qui són ells? Realment la pregunta del tema, la pregunta particular a la cerca, Øs una pregunta molt hostil com el temps. De quina manera que la pregunta particular es comença...

I justament com veurem aquesta conclusió, diguem-ne, de la temporalitat es troba en el mateix exercici de la poŁtica. És a dir, l'escriptura, allòque permet transformar-la de facto, una pregunta que si fos œnicament filosòfica quedaria en la pura Łtica, quedaria sense sentit, quedaria en la indeterminacióconceptual. Per tant, la temporalitat

La temporalitat interior en el cas de Proust nomØs es pot analitzar en aquesta trama física i coberta en la visió, que es desenvolupa un diàleg intercautric. AixòØs una cosa que em sembla certa.

Peròbàsicament l'explicació Les primeres pàgines de la recerca Øs el moment en quŁ aquesta obra, i justament allòque el problematitza i allòque es queixa, Øs la possibilitat d'ajudar temps a escriure aquesta obra.

Hauria demanat mØs mestres. I plovia anys a terra, no s'ha de tirar una brœixola estil amb majœscula, Øs a dir, temps, Proust nomØs utilitza majœscules d'una paraula.

No tan sols em demanava, sinótambØ la malaltia que desprØs cramar la malaltia protegida.

Estàparlant de manera protegida contra la possibilitat. Potser em guardaria la demanda. La malaltia no havia passat a les coses, i com ja havia muntat experiŁncia a la psicologia, les coses de la memòria. Per la creació, inventar-se la memòria en impressions que desprØs creiem que havia de transformar en valŁncia i intel•ligŁncia, n'eren una de les condicions de la creacióMateixa de l'obra d'art, tal com havia concebut en una estona. Aleshores vaig pensar...

sobre el que tenia per construir la meva obra aquesta nostàlgia, com una teixida mØs veïda de la meva obra i la por de no poder-la realitzar, marcaria certament amb divinor aquella forma mental que havia presentit a l'esglØsia de Font Vella. Diguem-ne que el gest Øs aquest que cal estar-nos preguntant-se pel temps. Fixeu-vos que hi ha un moment en quŁ hi ha una realitat...

... del temps no Øs el temps que nosaltres pensem de manera quotidiana, fixeu-vos que el que busca aquella memòria inventària, allòque fa Øs extreure del temps quotidian...

...de manera segura del temps quotidià No estem parlant del temps que nosaltres estem mantenint avui, sinóque estem parlant d'un temps pur, d'un temps purament mØs pur. Això Øs la memòria inventària. Són moments en quŁ descobrim que el temps Øs involuntari. I en

el moment en quŁ descobrim que el temps Øs involuntari sortim del temps. És a dir, d'alguna manera esdevØ immuntat. D'alguna manera podria...

El passat mai no Øs perdut, sinóque estàlatent en diversos aspectes del nostre pensament en els quals, si ens somenem intensos, ha de sorgir aquest passat. És la mateixa manera en quŁ per un gran gust utilitza la metàfora. Ell considera la metàfora no pas com un recurs poŁtic, sinócom una eina d'investigaciósimilar.

a la memòria involuntària. Per quŁ? PerquŁ fixeu-vos que la metàfora allòque fa Øs designar una realitat, descobrir-la d'una altra realitat, per dir-ho així, que no podrØ repetir abans, una realitat que són dues realitats, una cobrir l'altra, que en principi no tenen relació, peròque gràcies a la interpolacióde les dues, allòque se'ns ofereix Øs una tercera cosa que les dues comparteixen, peròno que escapa a les dues anteriorment.

Nosaltres, aquesta cosa revertida, sintŁtica, de la mateixa metàfora Øs com un imaginat temps prussià És a dir, el temps de la memòria involuntària no Øs ni passat, ni present, ni futur. És una mena de temps extern, Øs un temps mur, un temps diví, gairebØ, en el qual nosaltres sortim de la nostra pròpia temporalitat. Per quŁ? PerquŁ com que no Øs tornar a posar-nos al passat, Øs simplement que nosaltres dins del present

simplement nosaltres dins del present recreem un passat que pel fet de ser recreat en el present ja no Øs passat. Diguem-ne que neix un temps en el qual res sorgia, una cosa del passat que tan mateix no queda encallada al passat. I si te busques sentit al resurgiment Øs un sentit orientat al futur. PerquŁ precisament Proust utilitzaràaquests moments de memòria involuntària per construir aquesta...

...construir aquesta obra que coneixeu, La recerca del temps perdut, el temps imaginat. Llavors, d'alguna manera, aquests moments de memòria involuntària, allòque fan Øs presentar-se, allargar la reflexióí evitar el demanador com una mena d'enigma a travØs dels quals descifraràl'estructura de la seva obra literària. Per tant, compartir-los en una ordenació, en una mena de poŁtica.

Ell mateix Proust sabia que la seva literatura, com la seva pròpia capacitat de tornar a la vida a unes persones que ja no existeixen. Aquí ja hi havia segons l'Łtica, el que Øs entrar en la qüestióde la mare, en el moment en quŁ Proust...

Peròla idea Øs que el món que diu Proust Øs un món que ja no tornaràa existir. I l'œnica manera de reviure-lo Øs a travØs de l'escriptura. Proust, com a conseqüŁncia de la recerca, allòque em fa, no? Hi ha culpa de la vida dissoluta de l'artista.

Abans d'aquesta Łpoca li preguntessis a qualsevol persona de París si Proust hauria tingut la gran obra del segle XX, ningœ s'ho hauria pensat, no? PerquŁ el senyor Clar, simplement el que feia era perdre el temps, no? Era un mandra. Peròla cosa mØs important, la cosa mØs especial, Øs que Proust, estant a la seva habitació, se li va ocórrer de sobte, per tant, de guiar-se, i simplement escriu un llibre. Escriu un dia i mig mØs curt de la seva habitació

I es va estar tots aquests anys escrivint. I es va estar escrivint tots aquests anys, no?, per justament retrobar un món que a partir d'aquell moment ha perdut, no? I aixòØs una qüestió, diguem-ne, si voleu, una mica plubirromàntica, no?, per començar amb aquí, no? Peròrealment, quan tu llegeixes la verseta, hi ha una qüestiód'urgŁncia,

d’escriptura, de justament realitzar aquest excorcisma, no?, d’estar-se œnic vincle amb la realitat, i Øs aquesta possibilitat de, a travØs de l’escriptura, convocar...

...convocar certa energia, un humor que no existeix, altament, sinóa travØs de l’escriptura. Llavors he de tomar-me una sessióde la segona vegada. BØ, aixòØs com un secret de cuina, peròbàsicament el que he vist molt clar, que Øs el de la revolució ara entrarem una mica en una estructura de la vostra Łpoca, que funciona allà Øs el primer que escriu tots. O sigui, d’alguna manera...

Sí, d’alguna manera, Proust tØ tota l’estructura del que seràla recerca al cap. I per aixòtambØ la coincidŁncia i el paral•lel amb el llibre onzen de gusti. PerquŁ penseu que el llibre onzen el que fa Øs detallar la manera com estan estructurades les composicions, peròl’escolta al final, perquŁ una escolta part, perquŁ si bØ les unflaves Øs una pila, justament Proust fa el mateix. O sigui, quan ell comença a escriure sap exactament com aniràla seva obra, sap exactament en quŁ Øs important que digui.

Per tant, desprØs del volum s’havia de construir allòque s’entendràtot al final. I de fet, diguem-ne, va ser una obra molt difícil de rebre, va ser una obra que es va fer molt desigual al principi, justament allòno entenia perquŁ havia d’anar llegint una cosa que al final no entenia. I ell sempre anava dient, espereu, espereu, no?, i al final era això I desprØs es va publicar quan ell havia mort.

De fet, sembla, peròdigueu-vos que aquests episodis de memòria involuntària, ell va justificar que van en un moment de la drama, són un motor funcional de l’obra certa, actuen com a desencadenants de drama, peròevidentment són uns desencadenants poc culturals, Øs una trama superpoc cultural. D’alguna manera, Øs el mateix que l’exconvulsió la conversióen les confessions, perquŁ en el moment en quŁ...

ho llegim tot l’obra, descobrim el funcionament estructural de la trama i descobrim el sentit. D’alguna manera, la contradiccióque vostŁ detecta, ella fa explotar des de dins amb la interioritzaciódel text, amb aquesta estructura nascuda d’aquesta pregunta ontològica. Ara m’agrada fer una mica de diferŁncia, perquŁ hem vist que els episodis de memòria involuntària són aquest nucli operacional de tota la recerca, peròvosaltres dieu, va?

La memòria voluntària Øs el que nosaltres pensem i el que tots penseu com a la memòria. Són les dades que construïm de la intel•ligŁncia, Øs una memòria normal que es pot construir posant una cullereta de fe i ja està

La memòria voluntària Øs el que nosaltres pensem i el que tots penseu com a la memòria. Són les dades que construïm de la intel•ligŁncia, Øs una memòria normal que es pot construir posant una cullereta de fe i ja està

perquŁ nosaltres, si m’expliqueu, quŁ vau fer ahir, m’ho explicareu d’una manera que Øs exterior. És a dir, nosaltres no estem dintre.

peròd’alguna manera el fet de recordar voluntàriament, el fet de recordar com nosaltres recordem normalment, allòque fa Øs pervertuar la distinció

La distincióentre objecte i subjecte. D’alguna manera mantenir-nos allàals elements del que seria la nostra pròpia vida. En el moment en quŁ nosaltres recordem la nostra vida, som espectadors, com si fos la càmera de cine, i bàsicament no tØ cap mena d’efecte

emocional el que aquesta memòria involuntària pugui dir sobre nosaltres mateixos. En canvi, la memòria involuntària Øs justament el contrari. La memòria involuntària Øs la nostra capacitat d'estendre...

...Øs la nostra capacitat de sentir-nos, tornar a unificar dins la nostra pròpia record, dins la nostra pròpia passada. És a dir, Proust, allòque fa Øs buscar un temps que ens impliqui, o nosaltres siguem interiors al nostre record, o nosaltres realment, quan parlem de reviv la nostra passada, estem tornant a viure, revivint el nostre passat realment, estem tornant a sentir. No Øs una descripcióexterna dels elements, sinó realment la resposta.

a aquella autŁntica possibilitat de revivir aquest temps. Per tant, aquests moments de memòria involuntària no són una memòria tradicional, sinóque ens posen en contacte amb un temps pur, amb una mena de realitat, no? Podem lligar amb Agustí i el temps límit. Són moments privilegiats en els quals nosaltres suspendrem la temporalitat, Øs a dir, ens desvinculem de la mort. I Proust mateix explica que en aquests moments

ell sentia que la mort no tenia cap mena d'agŁncia sobre ell mateix, no podia espantar-lo de cap manera, perquŁ precisament havia entŁs que passat, present i futur eren una mateixa cosa, que som reunits en aquesta cristal•litzacióipura, atemporal del temps, amb el qual ell havia tingut tambØ contacte en aquest moment. I que d'alguna manera Øs afirmar. Per tant, la seva tàctica Øs d'alguna manera poder-la.

I d'alguna manera poder-la testimoniar a travØs de la seva vida. MØs o menys, aixòØs el que teniu a la visualitat de la pantalla. Ara, desprØs, tambØ vaig agafar-vos i a l'hora de llegir, no?, suposar les primeres pàgines del congrØs, i suposar les primeres pàgines, no?, llavors, justament, els llegirØ mØs fortament, perquŁ en Proust acostuma a llegir-se menys, perquŁ totes les dones són paràgrafs de quatre pàgines, o així. Diu, Øs així.

És així que tot un món de temps quan es va llençar a mi em tornava mentre que...

... es va llençar a mi, em tornava mentre que la comprenia. No em veia mai mØs aquesta mena de pàgina, peròjo i Minos, la teva camisa tenia les inscripcions semblant a esclafar amb la bandera o alguna projeccióelŁctrica il•lumina i s'accionen dins d'un edifici. Les altres, per fer-ho igual, es fan enfonsar els amants. Bàsicament, ens està explicant això Com si comprØssim un exercici mØs de l'exercici total. En realitat, com que volia acomiadar-se, i la comprØ tambØ, com que no m'ho respondes, fer-ho bØ.

Peròcom el que regió la meva relacióamb següent ni solament parlava amb la memòria voluntària, amb la memòria de la intel•ligŁncia i com les informacions que hi havia sobre el passat no conserven res d'aquest, no m'he tingut mai ganes de pensar les cartes que comprØ. Tot aixòera un lligat mort per mi. Mort per sempre, era així. No sØ, ell està recolant les meves cartes a complert, escrivint detalls, peròtot aixòno soscitava cap mena.

d'emocióen mi, perquŁ ho recordava a travØs de la intel•ligŁncia. Evidentment, això, diguem-ne, no m'ho soscitava. Mort per sempre, era possible. Jo em mentalitzava en tot això Jo em mentalitzava, el que us deia abans, de buscar-vos, etcŁtera. A la nostra mort, sovint ens tornem a esperar molt de temps els sabors del primer. És a dir, ens morim abans de que l'alçar dels moments de memòria involuntària ens torni. Trobo molt raonable la creença.

Mort per sempre, era possible. A la nostra mort, sovint ens tornem a esperar molt de temps els sabors del primer. És a dir, ens morim abans de que l'alçar dels moments de memòria involuntària ens torni. Trobo molt raonable la creença teòrica que les ànimes dels morts continuïn dins d'algunes de l'inferior, dins d'un animal, dins d'una planta, d'una cosa inanimada. Per tu Ós una teia que per nosaltres fins al dia que per molts no arriba mai. Mentre ens trobem i passem al costat de l'arbre, cantem amb una ciutat urgent per arribar a la seva persona. Llavors ells tambÓ s'inscriuen i així presenten alguna cosa respecte al tractament. Ells venen els morts, nosaltres amb la sola mort, i tornen a viure amb nosaltres.

...que donen vida al meu salt. Així s'esdevÓ tambÓ amb el nostre passat. És fein en perduda qui t'ensenyem a evocar-la, de vegades molt per la nostra intel•ligŁncia i els seus ulls. Estàamagat fora del seu domini i de la seva abraç, dins d'objectes materials que ells justifiquen. Aquests objectes de fet de batxar per no tenir-ne la majoria o que no en recordem. Objectes humils anys que de primer, tal com jo no me'n recordava, de vegades escrita, que de moment no, encara que si no m'agrada en forma de temps

Però a un moment, encara. Pose la cullereta amb la gustina en la balena, però al mateix instant en quŁ la grupada mesclada amb llitres del pastís em va arribar al paladar, em vaig estremir, atent al que passava d'extraordinari. Un plaer delició s m'havia caigut d'allà, sense que tinguÓs nocióde la seva causa. De sobte, havia fet que l'edifici curs de la vida em resultÓs evident.

...d'una vida impossible de diferŁncia, va ser una abstracció inconscient, va ser una realitat il•lusòria, de la mateixa manera que l'obra de l'amor que omple una incertificació Com Ós aviat, aquesta presŁncia no era ell, sinó ell jo, no era mi, ella era jo. Havia deixat de sentir-me amb una obra, un fingir mortal. D'on havia pogut venir aquesta codera joanadriana? No? Anava a arribar a la magdalena. D'on venia? QuŁ significava? O d'altra part, no?

De la mateixa manera que comença amb la magdalena, dirÓ sempre aquesta història. Aquí m'explicava aquest enredonament. I recorda que justament Ós la mateixa magdalena que li donava la seva mare a CombrÓ. Precisament a travÓs d'aquest punt de memòria involuntària ell no buscava la magdalena, no ha anat a buscar-la expressament. D'alguna manera ha anat a trobar aquesta connexió dels inicis de tornar CombrÓ. I CombrÓ sorgeix del que diu.

I com a artigio, una ciutat mÓs, una família, l'alegro. Dos finestres, peròbÓ, fins a les hores indistingibles de l'empresa, se'n miren que no puc fer-ho bÓ. I ara, totes les...

Totes les flors de les meves jardí, les del parc del senyor Joan, els granufes del dibuix, la bona gent del poble, les seves casetes, les deliri, tot CombrÓ i els seus encontorns, tot això que ho podem formar i sortir de la meva tassa de te. És a dir, de la tassa de te ha aparegut CombrÓ de nou. És a dir, convocat no pas per la intel•ligŁncia, no pas per la memòria voluntària, sinó justament per la voluntària, no per l'angoïda d'haver-se sumat.

Així com funciona la memòria voluntària, amb una, diguÓssim, una sensació de mortalitat, i reprenem el passat com si no hi haguÓs diferŁncies d'aquest passat i nosaltres, sinó que el sentim revivint, sentim el passat com si fos present, i notant justament aquest traspunt d'ànima, però no...

...d'una cosa escapada, no pas com una cosa dramàtica, no pas com una cosa precisament humanament, sinójustament com aquesta unificacióanimada dels mateixos. Bàsicament Øs la memòria involuntària, la possibilitat d'avorir la temporalitat gràcies a aquest esforç d'imaginació, d'un present que potencialment comtØ el passat. Comprendre no Øs mort per sempre, comprendre Øs la possibilitat de quedar per davant.

la possibilitat de recuperar-se. Fixeu-vos que aquesta visióen el fons Øs una visiómolt desesperada, no? Proust. És a dir, per Marcel la gran angoixa vital Øs justament el fet que nomØs existeix el present, no? És a dir, que no hi ha res que ens garanteixi que nosaltres podem recuperar el passat. Peròaixòl'escriptura Øs tan important per nosaltres.

Peròfixeu-vos que Øs tan important per aixòl'escriptura. És l'ænica esperança que tØ, no? PerquŁ justament la nostra angoixa existencial, el fet que tots siguin tan fugassos, i per dir-ho així, la nostra família existencial Øs el desaperlo constant del temps, no? I aixòens enreglava per anar-lo per limitar que no hi haguem escritures. QuŁ fa l'escriptura? Estabilitza el món. És a dir, eternitza les sensacions en aquest instant que el moment fugiria, no? És a dir, ens situa...

un sentit a la vida que realment no el podríem trobar si l'haguØssim anat de la mateixa. És a dir, si busquØ, com deia, de DØu i de l'art per Agustí.

L'escriptura, per tant, estàdisposa al valor de la vida en una instància que Øs immune, per dir-ho així, a les institucions de la moralitat. És a dir, que no penja d'una veritat humana. Llavors, en aquesta situacióde l'obra de DØu per sobre de la moralitat al final ja Øs una forma de la racionalitat que Øs justificadora, redemptora, perquŁ som immortal, no?

Fixeu-vos que la memòria involuntària, Øs interessant, d'imaginació És a dir, la imaginacióde l record no Øs pas que amb altres que siguin objectius, Øs una dada de la intel•ligŁncia, sinóque nosaltres ara recreem. És a dir, el fet que retorni al passat Øs un passat reimaginat.

És un passat que ens improva precisament perquŁ el creiem com a propi. És una espŁcie tan subjectiva que no estàmediat en unes connexions lògiques que serien les que ens imposa la pròpia intel•ligŁncia. Llavors, aquesta temporalitat de temps polítics o temporalitat divina d'Agustí, justament Øs aquesta simultaneïtat de passat, present i futur que Øs possible gràcies a la imaginació

És a dir, la estructura justament aquesta possibilitat de sobreposar la imaginacióa la realitat. Fixeu-vos que aixòØs la lògica que articula tots els estàtics de la recerca, tambØ la mort. Peròhem d'estar posicionats en la geologia, no? I l'interŁs en la geologia no pas per altre poble, no pas per...

altre poble, no pas perquŁ sigui gelós, sinóperquŁ justament la gelosia, ell ens diu, Øs la capacitat que tenim d'imaginar els gestos que estimem. És a dir, que nosaltres estimem algœ, no l'estimem tant que Øs, sinóque allòque potencialment ens imaginem que Øs aquella persona. I la gelosia forma part, Øs una mena de formaciód'aquest exercici d'imaginacióde l'altra persona, no? És a dir, el nostre desig estàsempre modificat, estàsempre animat, estàsempre encŁs per la nostra...

capacitat d'imaginar algœ en una situacióen quŁ no el coneixem. Justament ens

diagnostica sobre el mateix, no? Quan aquella persona ja ens Øs absolutament conevolta. Fixeu-vos que aquesta llei de la geologia de l'amor Øs la mateixa que s'aplica en el temps, Øs la mateixa que s'aplica en la teva escriptura, no? Llavors, el grup de la manera fa ells, simplement, una persona molt metòdica, Øs una persona que aplica el mateix grau a tot arreu, a tota la vida.

Aleshores, com funciona? Això, parlant com a s'estructura, com a estŁtica, llavors deixau, a veure. La recepta dels neologismes Øs molt monumental, no hi ha res de diària, per tant, no estem en pàgines necessàriament, estàdividida en set grups. Els set grups són, pel cant de la soà, pel cant de les veïnes amb flor, pel cant de les armendes, soà amb armendes, amb les dues trampes, oi?

PerquŁ en el fons Øs nomØs una dilatació És a dir, allòimportant per entendre ns Øs el que pretØn fer i la impossibilitat d allòque pot fer.

I finalment, el temps retrobat. Vol dir d'alguna manera Øs un parŁntesi que inclou al mig tota la vida. PerquŁ el temps retrobat Øs justament l'assaig, la poeta, que li permet d'alguna manera fer tot el que vol fer perquŁ escriu anteriorment. O sigui, Øs nomØs un anellàdel temps retrobat i perfecte de la lectura que se'n rebella justament al sentit posterior de l'art de l'escriptura.

La literatura com una salvacióescatològica d'allòque fins ara s'havia semblat una mena de pŁrdua de temps, no? Llavors, fixeu-vos que per entendre tot això, en realitat hem de fer una mena de decisióigual que la feia un amo en si. Peròpodeu veure, diguem-ne, separar-se entre el subjecte anunciador, sí, no? Com a subjecte anunciat i ser el subjecte anunciador.

PerquŁ aquí tambØ dues persones, no? Hi ha el personatge, si voleu, no? Que Øs aquest subjecte anunciat, no? I hi ha aquest subjecte anunciador que Øs, d'alguna manera, agradador, peròagradador d'algœ. És a dir, un dia en PiquØs Proust. TambØ existeix l'escriptor. TambØ existeix l'autor, no? Llavors, el problema justament Øs...

PerquŁ aquí tambØ dues persones, no? Hi ha el personatge, si voleu, no? Que Øs aquest subjecte anunciat, no? I hi ha aquest subjecte anunciador que Øs, d'alguna manera, agradador, peròagradador d'algœ. És a dir, un dia en PiquØs Proust. TambØ existeix l'escriptor. TambØ existeix l'autor, no? Llavors, el problema justament Øs, d'alguna manera, com estàestructurada la veu narrativa, Øs que d'alguna manera aquest Proust va acompanyant com una instància que sobreimposa la seva idea, aquest Marcel, que simplement estàfent una experiŁncia de la vida, no? Llavors, d'alguna manera, tota l'estona el que estàpassant Øs que Marcel va fent la seva vida, va anar a les festes diverses, va entretenir-se amb el Bertín, va fent coses, no? I es va queixar que no pot escriure.

I bàsicament, allòque hi ha Øs que Marcel fa això, Proust diu, jo no sabria per quŁ. O sigui, tota l'estona la veu queda recollida per aquesta veu anterior, que Øs la veu d'aquesta temporalitat.

Fixeu-vos que funciona igual. La lògica de la conversióØs la mateixa. És d'alguna manera gràcies a la fe, que no Øs pas l'art de la literatura, sinóque en aquest cas Øs la memòria involuntària, que Øs el cor de la voluntat. No passa la racionalitat.

Personalitat no hi ha aquesta adhesiódirecta a l'escriptura, que seria un programa. Fixeu-vos que aixòque descriu de Marcel i de Proust no Øs balder. Per quŁ? PerquŁ

bàsicament el joc de la recerca, la identitat de la recerca, es construeix en un moviment retrospectiu, Øs un moviment de lectura. És a dir, el que permet establir la diferŁncia entre un Proust que ja ha escrit i un Proust que encara no ha escrit Øs que el que ja ha escrit d'alguna manera estàrevisitant la seva vida.

I la seva vida, aleshores, centra aquests moments de memòria involuntària que li permeten fer aquest dill de sentit, aquest gir semàntic. Llavors, el que fa Marcel Øs escriure's a ell mateix. És a dir, en el moment en quŁ ell, d'alguna manera, fa esbrinar com un estudiat de la seva trajectòria vital en aquell temps de volum, ell el que fa Øs, ja esclar, narra una ambulància, no?, que jo crec que, bØ, no ho coneixem

Bueno, aquest tractuem-ho coneixe, no? És que la vida passa molt ràpid. La vida passa molt ràpid i passa especialment ràpid si allòque volem Øs comprendre-la. O sigui, que el fonament de la vida Øs una metamorfosi, allòque va deixant-nos fragments inconexos que nosaltres no tindrem mØs clarí. I per tant, el que necessitem Øs tornar a llegir el llibre, no?, rellegir el llibre de la nostra vida, rellegir els signes del llibre de la nostra vida.

I precisament aixòØs el que parlarem en aquest llibre. Aquí ja esclarit una vida. I aquí ve't amb moltíssima frase que tots veiem a la portada de l'estat del llibre, la vida autŁnticament viscuda Øs la literatura. És a dir, nomØs la literatura Øs capaçde fer aquest exercici tan important de sentir una vida que, òbviament, s'hauria dissolt en la no impositióde res.

Aixòem sembla un dubte important. La bellesa de la veritat, en canvi, Øs el que ens fa fer-nos conŁixer aquella veritat, llum que no pot venir, de la qual ens allunyem cada cop mØs a mesura que es tiraix mØs llum i forma veritat a conŁixer.

i que simplement la nostra vida. La vida plena, la vida finalment descoberta i aplanida, l'œnica vida, per tant, realment viscuda, Øs la literatura. La vida, pensàs tambØ, viu a gairebØ tots els homes tant com en l'artista, peròØs una meva perquŁ no em plou per sacrir-la, i així en un passat estrany trobar les coses que són inœtles.

Un artista són aquells que prenen la tasca de descobrir la vida a travØs de la literatura de l'art. Llavors, simplement, deixa's que escriure's a tu mateix, des d'una trama.

L'experiŁncia Øs que, òbviament, no tindria sentit, Øs a dir, el missatge que si no tindria una relació, no? L'escriptura permet aquest exercici de donar lectura a aquests nens de relatura, no sØ, malgrat de tota la seva vida. És la interioritzaciód'una trama per donar gust a aquest sentit, no? Fixeu-vos que res d'aixòno pot anul•lar la distensió, Øs a dir, el fet que un individu ja, una identitat,

que justament es problemàtica, no?, i aixònormalment a la literatura companya, Øs problemàtica perquŁ no vol produir-se a la percepciód'aquest tristŁnto que justament el que dona valor a la obra. PerquŁ fixeu-vos que una trinquera, no?, una idea que justament el que tØ la problemàtica Øs la percepcióde temporalitat, Øs a dir, la narracióno tØ sentit si aquesta narracióØs problemàtica respecte a l'experiŁncia de temporalitat que ens barreja el subjecte.

Simplement, nomØs remarcar, veia que aixòtambØ Øs temps biol. I aquest Øs temps biol productiva entre dues estallers de narració

És el Marcel, que Øs el personatge que subjecta a narrar, i aquest passat del Proust. Ja ha tingut la revelació, ja ha tingut la il•luminació, i bàsicament ha estat tota l'estona lamentant el temps perdut de Marcel. És algœ desconegut en aquest sentit retrospectiu, peròque d'alguna manera ha fet tot el perill per tal de poder-lo escriure.

Aquesta tensióproductiva Øs el resultat de posar en un sol estadi dos punts de vista absolutament diferents, no? És l'humà i el diví. I aixòØs el mateix que teniu amb l'agostí, simplement.

Proust, simplement. Llavors, d'alguna manera, aquí darrere estàdividint, precisament amb aquesta estatíssima que tØ i amb ell descriu la plana alta. Aquesta conversióde Proust Øs equivalent a l'agostia en el moment en quŁ sentim, quan dic equivalent a la conversió en el sentit metafòric. Ja ho he dit, no vull que ho llegeixi molt, peròbàsicament Øs la idea, aquesta, que es va esdevenir per la possibilitat d'escriure.

en el moment que remabella la matŁria de la pròpia obra. Llavors, la memòria involuntària per Proust Øs simplement la columna vertebral, l'espina dursal, que permet apurar el temps a partir de la paraula. I Øs aquesta cursa contra rellotge per tancar el cercle abans de morir-se. Per tant, fixeu-vos, com dŁiem abans, que la importància d'un testament com el Proust respecte a les construccions de les trames literàries

de les construccions, de les trames literàries que tenen, Øs la estructuraciónarrativa del temps, Øs que l'experiŁncia Øs llegida amb una clau de lectura que supera, que està fora, que Øs exterior de la pròpia experiŁncia. És a dir, el cop que supera la vida Øs allòque ens pot explicar la nostra vida, i Øs l'œnic que ens pot explicar la nostra vida. Agustí nomØs ve que estàfora de la temporalitat, Øs qui pot donar-nos, diguem-ne, una consciŁncia real de la nostra temporalitat.

I nomØs aixòli permet donar a ell, per dir-ho així, el gir de l'escriptura que li fa un principiol i fa articular la trama de l'establiment. Fixeu-vos com els dos parteixen de la premissa, que el temps que nosaltres vivim, el temps quotidià, Øs un temps mancat, Øs un temps inestable.

La vida està, per absŁncia, absolutament cronològica, fragmentària, i no val la pena viure, si no Øs en funció d'aquestes claus de la cultura, principalment. Fixeu-vos que, res d'això, Øs autobiografia.

PerquŁ una biografia simplement Øs explicar justament el que

D'alguna manera, Marcel tota l'estona estàbuscant la seva vocacióentre els equivocats. És a dir, ell Øs un escriptor romàntic, Øs un escriptor realista, no Øs un de tot. Trata en el cap i en realitat on havia de buscar.

no? No ho sap, que havia de buscar, era aquesta il•luminacióque ha col•locat fora. D'alguna manera aquí es posa en valor l'amor involuntari, peròtambØ en reaccióde l'atzar, de la il•lusiódel lloc perviure, d'allòinmortal, etcŁtera. Quina podria ser la diferŁncia amb Agustí, amb aixòque volem? Jo crec que Øs una diferŁncia molt evident, perquŁ Øs una diferŁncia molt... bØ, molt normal i molt pròpia del context polític d'acadŁmia.

Si fixem-nos que Proust no es coneix. Si fixem-nos que allòque ens havia dit recentment, allòque ens explicava Agustí, era un ser tambØ com a espŁcie, com a parella de

l'espŁcie, de la comunitat, d'una col•lectivitat, de la construcció, era simplement memòria transportable, un tàctil a tot arreu.

I aixòno Øs altra cosa que un signe de la...

...peròtambØ com a signe de la pluralitat pròpia del text. Podríem plantejar-nos si justament la modernitat, com sempre com a noble, Øs aquell subjecte aïllat que fa una conquesta monumental a travØs de la llibertat, peròque es limita a ser literària. Segur que Agustí aixòno passa al moment de posar el valor en DØu, Øs el moment de posar el valor en el fet de compartir aquest DØu amb els germans, amb la comunitat. En canvi, això no passa.

en l'obra de Proust. En l'obra de Proust, d'alguna manera, aquesta limitacióde l'obra de narrar fa que hi hagi un unir-se interior i Øs una escriptura sempre personal, sempre d'alguna manera hermŁtica, el que seria el compartir. El gran màxim de compartir que poden fer Øs llegir-lo, peròevidentment llegir-lo no Øs el mateix que llegir la traducció

És a dir, hi ha una diferŁncia qualitativa important en això o com a mínim no ho vam veure. AixòØs Proust. Tenim alguna pregunta?